

Szabó Ferenc: Információ vagy élet?

Forrás: www.szaboferenc.hu

A keresztények jelentős része úgy tartja, hogy a lelki növekedéshez szükséges dolog nem más, mint mind több ismeretet és információt gyűjteni a Bibliából. A gyakorlat azt mutatja, hogy közülük is a legtöbben csak beszélnek erről, de nem cselekszik – megelégednek más emberek által feltálat gondolatokkal, és nem az Igével foglalkoznak, noha mindenki tudja, hogy *kellene* foglalkoznia az Isten beszédével.

A kisebbség, aki valóban szán időt az Igére, s információkat gyűjt, profitál is belőle valamit, mégsem mondhatjuk, hogy külső szemlélő számára döntő különbség lenne a két csoport kívülről látható kereszténynek nevezett gyakorlati élete és a lelki minősége között. Mindannyian Jézus Krisztusra hivatkozunk, de a dicsősége mégsem látszik rajtunk, tehát valamilyen döntő dolog hiányzik.

Azt gondoljuk, hogy ha tudunk Krisztusról valamit, vagy egyre többet tudunk, akkor ez előbb-utóbb valamiféle közösséget alakít ki vele, így kerülünk vele kapcsolatba, s így haladunk előre a keresztény életben.

Ezt az elméletet mind a gyakorlati példák, mind a teória önmaga cáfolja. A gyakorlat azáltal, hogy számtalan nagy tudású, bibliaismerő embert láthatunk, akik lehet, hogy sok információt birtokolnak a Szentírásból, de jellemük fogyatékos, gyakorlati eljárásaik bibliaellenesek. Ha a pusztá információban élet-átalakító hatalom lenne, ennek nem volna szabad így lennie.

Ha a teóriát önmagában szemügyre vesszük egy kicsit, látható hogy ez is problémás. Petőfi Sándorról tudhatjuk, hogy hol és mikor született, ki volt az édesanyja, édesapja, milyen magas volt, milyen színű volt a haja, mikor írta a verseit, stb. Az életéről szóló információkat begyűjthetjük, rendszerezhetjük, előadásokat is tarthatunk róla, doktori disszertációt is írhatunk. Ezek közül egyik sem jelenti azt, hogy kapcsolatba kerültünk Petőfivel, mint személlyel. Ha a gondolataival foglalkozunk, elemezzük a verseit, s ami szimpatikus, beépítjük a magunk gondolatrendszerébe, s valamelyest változunk ezáltal, ez még mindig nem több, mint hogy találkoztunk egy ember tanításával, s ez valamilyen hatást gyakorolt ránk. Találkoztunk ugyan a gondolataival, de nem találkozhatunk vele személyesen, nem léphetünk vele kapcsolatba, mivel Petőfi Sándor halott. Nem tud átalakítani minket, mivel a sírban fekszik, hanem magunk alakítjuk magunkat valamilyen formára – ez azonban egyáltalán nem stabil dolog. A történelem pontosan igazolja, hogy mi várható el egy embertől: Rabelais egyszer azt mondta, hogy „elveimért, ha a máglyára nem is, de egész a lángokig hajlandó vagyok elmenni” – ennyi a legtöbb, ami valakitől e világban elvárható, ha természeti emberről van szó.

Amit egy halott emberrel tehetünk, azt hiába tesszük az Élet Urával, abból még mindig nem nyerünk többet vagy mást, mint amit Petőfitől nyerhetünk. Ha csak eddig jutunk el, Krisztus ránk nézve még mindig a sírban fekszik, és feltámadásának és életének semmi jelentősége sincs a számunkra. Elkormányozzuk magunkat és az életünket is nélküle, nem véletlenül írja a laodiceai levél erről a korszakról és rólunk: „Ímé az ajtó előtt állok és zörgetek;” (Jel. 3.20) – tehát kívül van, nincs befolyása ránk, mintha nem is élne, s a megváltás csak péntek estig, Krisztus haláláig létezne.

Fontos leszögeznünk: a tudás nagyon is fontos dolog, minél többet tudunk a Igéből és az ígéről, annál jobb. De az információk gyűjtése és rendszerezése legfeljebb a kezdete lehet a dolgoknak.

Jézus Krisztus azt mondta, hogy ő a mennyből alászállott élő kenyér, s aki eszi ezt a kenyeret, élni fog általa.

Az egyik ember vásárol negyven tonna kenyeret, s szépen bepakolja a kamrája polcaira. A másiknak csak egy szelet van, de megeszi. Melyikük marad életben?

A Bibliát mint az élet beszédét úgy kell forgatnunk, hogy életet nyerjünk belőle, ami azt jelenti, hogy „meg kell ennünk” az igéket.

Nem lehet elégszer idézni János 6.53-58-at: „Jézus így válaszolt nekik: „Mondom nektek: ha nem eszitek az Emberfia testét, és nem isszátok a vérét, nem lesz élet bennetek. De aki eszi a testemet, és issza a véretem, annak örök élete van, és én feltámasztom őt az utolsó napon. Mert az én testem igazi étel, és a vérem igazi ital. Aki eszi a testemet, és issza a véretem, az bennem él, és én őbenne. Engem az élő Atya küldött el, és én az Atya által élek. Ugyanígy, aki engem eszik, élni fog általam. Mert én nem olyan vagyok, mint az a kenyér, amit atyáink ettek. Ők ették azt a kenyeret, mégis meghaltak. Én olyan kenyér vagyok, amely a Mennyből jött le a földre. Aki ezt a kenyeret eszi, örökké élni fog.” (Egyszerű fordítás)

Jeremiás könyvében is találunk egy hangsúlyos kijelentést Isten igéjének magunkhoz vételéről. „Ha szavaidat hallattad, én élveztem azokat; a te szavaid öröömre váltak nekem és szívemnek vigasságára; mert a te nevedről neveztetem oh Uram, Seregeknek Istene! (Jer 15:16) Itt az „élveztem” szó helyén a héber „'ákal” szó van, ami azt jelenti: „eszik, táplálkozik, elfogyaszt; valami termését fogyasztja; (táplálékot) magához vesz”. Így szól az ige tehát. „Ha szavaidat hallattad, én megettem azokat; a te szavaid öröömre váltak nekem és szívemnek vigasságára; mert a te nevedről neveztetem oh Uram, Seregeknek Istene!” (Jer 15:16)

Csak akkor lesz örömünkre Isten igéje, akkor nyerünk életet belőle, ha „megesszük” az Igét. Jézus születésekor a farizeusok lexikálisan szinte mindent tudtak a Messiásról. Heródes kérdésére meg tudták mondani, hol születik a Megváltó mégsem nyertek életet az Isten beszédéből (v.ö. János 5,39-40).

Istenről nem elég tudnunk például azt hogy ő jó, nem elég az ismerettel, az információval rendelkezni erről, hanem ezt meg kell „ízlelnünk” a Ige szerint – „Mivelhogy ízleltétek, hogy jószágos az Úr” (1 Pét. 2.3).

Az evés nem csak arra való, hogy bevigyük a szervezetbe amire szüksége van, hanem egyben örömforrás is, az ízek, a látvány, az illat harmóniája. A vacsora, a közös étkezés teljesen pozitív dolog a Bibliában. Károli nem fordította rosszul Jeremiást: „Ha szavaidat hallattad, én élveztem azokat” – de miért? Mert „Ha szavaidat hallattad, én megettem azokat”. Ha nincs evés, nincs élvezet, öröm sem, de akkor nincs élet sem. Ha a fizikai életünk fenntartásához ennünk kell, méghozzá minden nap, akár többször is, honnan gondoljuk, hogy lehet lelki erőnk, lehet Istentől származó életünk akkor, ha az Igéből nem táplálkozunk rendszeresen? Isten beszéde „lélek és élet.” (Ján. 6.63). Hogyan hasson az Ige és a Lélek ránk, ha nem szánunk időt – no és persze a megfelelő formában – az Igére, a „lelki evésre”?

S hogy mennyire fontos az étkezés, nézzük meg újra Krisztusnak a korszakunknak szóló üzenetét: „Imé az ajtó előtt állok és zörgetek; ha valaki meghallja az én szómat és megnyitja az ajtót, bemegyek ahhoz és vele vacsorálok, és ő én velem” (Jel. 3.20).

Neked, mint vendéglátónak el kell készítened a vacsorát, s azután azt Krisztussal együtt elfogyasztanod. S az étel sem lehet akármilyen – összezsapott, odakozmált, gusztustalan valamit nem találhatsz a Élet Ura elé. Az étel az étel, a moslék az moslék. Valamikor az is étel volt, csak valami történt. Összeöntöttünk egy kis pörköltet spenóttal, még egy kis bablevest hozzá, végül keverünk hozzá madártej, teszünk bele még egy kis krumplipürét, s jól összekeverjük. Ez van akkor, ha különböző emberek által feltálat készítéseket öntünk össze a szellemi konyhánkban – egy kicsi ettől, attól, amattól, ebből, abból, amabból a könyvből, ami tetszett, ami megfogott (mert ez volt a fő szempont, a szubjektivitás), a végeredmény valami gyakorlatban használhatatlan, ehetetlen keverék. Nem készételek, hanem hozzávalók kellene – s nekünk kell lennünk a szakácsnak.

A bibliatanulmányozás, a pontos megértés, a szakasz mondanivalójának, az ige jelentésének feltérképezése az alap – tudnunk kell, mi van odaírva. Ez az étel elkészítése. Ez az alapfeltétel.

Ezután következik a vendégfogadás: elő kell készíteni a helyet, szépen fel kell öltözni – vendéget nem illik pongyolában vagy melegítőben fogadni. Mit jelent ez lelkileg? Rendezetnek kell lennie az életünknek Istennel, a bűnöket, hibákat el kell rendezni még korábban. Ezt az időt, legalább fél órát rá kell szánunk a vendéglátásra, számúzni kell a gondolatainkból a terveinket, a hétköznapi dolgokat, az emberekkel való problémáinkat – de még a szokványosnak mondható kéréseinket is („kérlek Uram, álld meg a Bélát, add hogy Juditnak legyen állása”, stb.), nem ennek van itt most az ideje. Most Istennel szeretnénk közösségben lenni.

A kiválasztott, és már megértett igét vagy szakaszt az imádság egy formájaként kell olvasnunk. Egyik fontos szempont, hogy azt kell keresnünk, hogy mit jelent ez az ige vagy szakasz most az én számomra. Nem általában a keresztények számára, nem másoknak, és különösen nem úgy, hogy milyen bűnt bizonyít ez a másik emberre. Most nem másokkal, most magunkkal foglalkozunk. Ez a hozzáállás önfegyelmet igényel, de múlhatatlanul szükséges dolog.

A kenyeret a magam számára kell megennem. *„Nem csak kenyérrel él az ember, hanem minden igével, ami Isten szájából származik”* (Máté 4,4) Amit megeszünk, az a részünké lesz, abból épülünk fel. Engednünk kell, hogy a Szentlélek ébresszen bennünk gondolatokat, felismeréseket az Igével kapcsolatban. A Lélek járása-kelése, szabad mozgása a lelkünkben örömet, hálát, Isten iránti szeretetünk elmélyülését – vagy megjelenését – eredményezi majd az adott igével vagy szakasszal kapcsolatban. Ez jelzi, hogy megjelent bennünk az Istentől származó élet, nem pusztán közömbös információkat találtunk, hanem életet. Ha a Lélek el tudja mélyíteni bennünk, hogy *„úgy szerette Isten a világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta, hogy ha valaki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen”*, hogyan ne örülnék, ha megértem, hogy Isten úgy szeretett engem is, még mielőtt megszülettem volna, hogy a legtöbbet, a legnagyobbat, a saját Fiát adta konkrétan énértem. S ha megértem, természetes módon növekszik bennem az Isten iránti szeretet, odaadás, engedelmség ilyen valaki iránt, aki ennyire akarja az én javamat. Ezáltal szemlélem az Igében Isten jellemét, jóságát, *„mi pedig az Úrnak dicsőségét mindnyájan fedetlen arccal szemlélvén, ugyanazon ábrázatra elváltozunk, dicsőségről dicsőségre, úgy mint az Úrnak Lelkétől”* (2 Kor. 3.18). Isten dicsősége az ő jelleme, belső világa, a Lélek gyümölcse: „szeretet, öröm, békesség, béketűrés, szíveség, jóság, hűség, szelídség, mértékletesség.”

Az imént említettük, hogy az „evés” az imádság egyfajta formája, vagy legalábbis az imádságnak is jelen kell lennie, hiszen beszélgetünk az Úrral. A vacsorához a színvonalas társalgás is hozzá tartozik. Ami örömet adott az igével való foglalkozás során, ami megerősített, felemelt, azt a szavainkkal is fejezzük ki, adjunk hálát, köszönjük meg Istennek amit értünk tett. De szögezzük le újra: a gondolataink, a hálaadásunk szorosán az adott igénél vagy szakasznál maradjanak. Megfogalmazhatjuk a kéréseinket is, de ugyancsak az igével párhuzamosan, vagy akár az ige szavaival – ne kalandozzunk el, ha valóban a mélységekig szeretnénk eljutni, az élet forrásáig. *„Ha szavaidat hallattad, én megettem azokat; a te szavaid öröömre váltak nekem és szívemnek vigasságára; mert a te nevedről neveztetem oh Uram, Seregeknek Istene!”* (Jer 15:16).

Ne feledjük el, hogy Krisztus azért jön a vacsorára, mert jönni akar. Az, hogy én főzök, tálalok, az egy dolog, de nem én művelem az egészséget, hanem Krisztus jön, mert jönni akar, és jelen van, mint élő, feltámadott Megváltó.

Amint az életet megérintjük, s ezt folyamatosan gyakoroljuk, elkezdünk átalakulni, „mintegy az Úr Lelkétől”. Ezt semmilyen emberi erőfeszítés, módszer vagy gyakorlat nem pótolhatja. Az Krisztus a mi életünk (Kol. 3.4), ő teremt életet bennünk. De ne feledjük el:

Krisztus az út, az igazság és az élet – nem tőle függetlenül kapjuk az ajándékait, hanem Őbenne, az Ő jelenléte által.